

bocznytor
poematy naraty 362

Rzeczy proste

Czy zastanowiło cię, że fotoradar jest oznaką
dehumanizacji usług mandatowych, że rozmowa
w brudnym przedziale oczyszcza, że łatwiej
jest się nauczyć zapomnieć, że trudniej dać
prostą odpowiedź, że pewność, że słońce zgaśnie,
wymaga zaufania liczbom i pomiarom,
że w słojach drzew niezapisana ludzka głupota,
że cola light nie nas tuczy, że ironia nie chroni,
łzy są ciepłe, że jak człowiek patrzy w oczy
człowiekowi, to wypatruje własnego odbicia
i że cytuje, nawet gdy czuje, jak często?
Śpieszysz się, ale: jak smakuje udany dzień?
Ma smak malin latem, jabłka jesienią?
Wiosny zimą?

Widziałem dziś sygnały urodzaju, z błota
przyszłe obfitości nagrzewającej się ziemi.
Chłód jest bardziej zrozumiały.
Pośpiech musi być opłacalny.
Gdyby nie wiara, że żyje się raz tylko,
byłoby po nas lasów w bród, w kałużach zdroje,
lizwałyby nam łosie wnętrza dłoni, a kosy włosy
splatałyby w kłosa.

Arkana grafomanii

Zarzucam lasso
poszło w las
chwytam czas
idę a co
po drodze
porzucam cele
niewiele
wiem
pętla zaciska się
pętam
pamiętam

to

to

moja obrona i atak
w powietrze z główki
jak nie jak tak
nie puszczają brzoźki
nie schną sosenki
jeszcze
nie ma piosenki
o wiosennych
dreszczach
o melancholii
przechodzenia
mimo

Atak suchara

Dlaczego deszcz siedzi w areszcie?
Bo napadał. Skądinąd
nie chcesz wiedzieć, co przeraża.
Nigdy nie jest za dobrze.
Rób zdjęcia, nie grymaś.

Najtańsze życie, pleśń na skórce
pomarańczy. Brak pomysłu
na następną godzinę zatrzymuje
zegary, ale po kryjomu
płonie ścienny kalendarz.
Stare prawdy rdzewieją.
Okno z widokiem na okna,
cienie na zasłonach.

Tęskne albumy. Ktoś wyciął
uśmiechy. Się wybrzydza:
ależ niekorzystnie wyglądam
na tym zdjęciu! Nie wzdychaj,
oddychaj. Los nie przymyka oka,
ślepy traf jest naprawdę ślepy,
szczęście to niesportowa dyscyplina.

Po paru latach wygląda się
na tym samym zdjęciu o niebo
lepiej niż na każdym następnym.
Śmieszny suchar?

Poemat na raty. Okamgnienie

„[...] przyjmujemy takie rozumienie zwrotu «sens życia», iż gdy powiadamy: «czyjeś życie ma sens», to znaczy: «życie tego człowieka tworzy zwartą, dorzeczną całość». [...] Natomiast nie ma sensu życie z dnia na dzień pod wpływem doraźnych reakcji na okoliczności zewnętrzne”.

/ Tadeusz Czeżowski *

Panie Etyku, natomiast ja
nie znam innego, od lat
nieposkładanych działań
nie jednoczy żadna myśl.
Dorzeczna całość?

Jezioro zapomnienia
(choć morze, z tym całym swoim
falowaniem lepsza słów gra)
czy inne skojarzenia, tyle mogę
uszcześliwić świat.

Patrzę. Widzę. Cóż z tego?
Okamgnienie. Niech to wystarczy
za całą opowieść.
Ale nie, rozwleka się w gdybanie,
potrząsanie pustym pudełkiem po
czymś. Może nawet czasem coś,
jakiś odłamek światła ukradkiem,
jednak trzeba uważać, uważać,
żeby nie zmącić ciemności,
nie zagłuszyć ciszy.

Jak podrzucony kamień niewielki,
który głosem kamiennym doda,
że ciąży ulotność chwil wszelkich,
że na ziemi nagroda.

* cytat: Tadeusz Czeżowski, *Jak rozumieć „sens życia”* (1949),
[w:] *„O wartościach, normach i problemach moralnych. Wybór tekstów z etyki
polskiej dla nauczycieli i uczniów szkół średnich”*, wyboru dokonała
i opracowała Magdalena Środa, PWN, Warszawa 1994, s. 344–345.

Wolałbym nie

Głośno mówiącym
poetą szemranym
mało licznym
w zestawie
wolałbym nie

być takie to
płocze i wyrozumowane
na przemian
i w splot
że nie wiem co

ale miłość wiem
tylko szeptem
na granicy słyszalności
na ostatku zawsze

deklaracje zostawmy
narodom zjednoczonym
szczęśliwym w parkach
przechodzącym euforię

Poemat na raty. Momenty

Pomyłki, przeoczenia, zawroty
rozkojarzenia, te pierwsze oznaki
bawią i nudzą. Co znów zaskoczy?
Moment lekkości, ulga niemyślenia,
a potem gruz do uprzątnięcia.
Urodzinowe zalanie mieszkania
sąsiadki, bo się chwilę uniosło w pianie
(pamiętaj: nim wpłyniesz na suchego
przestwór oceanu, zakręć wodę!).
Kałuża śródziemna, przez którą
przeleciał nieznany ptak, za wysoko,
za szybko. Uśmiech wycelowany
w szklane drzwi. Bez odbioru.
Wiosna wczesna.

Znów pragnienia jak rzeczywistość
poplątane w szczegółach. Są takie chwile,
w których głód czujnie waruje. I takie,
że głód nie występuje w kolejnym
sezonie serialu i nie wiesz, czy oglądać
się za siebie. Bardzo nie chcesz
uporządkować się w chaosie,
pozornym oczywiście. Witaj!

Ten moment zawahania: czego chcesz?
Czuję się nieswój. Jestem nieswój,
choć to się zdaje nieprawdopodobne
(ale czy „swojo” zapewni spokój?).

Wczesna wiosna. Kończą się pomysły
na wiersze. To źle i dobrze.
Bo jak pomysły się myślą same przez się,

to same na sobie stawiają bańki. A przecież gorączkuje świat. Przy krawężniku ociemniała, w szumach ulicy: „Czy ktoś może mi pomóc?”.

I wahasz się: czy ja to ktoś?

I pomyśl na nagłe ogłuchnięcie jakoś nie wypada, podprowadzasz pod rękę, niedaleko. Nadkładasz drogi, ale czas udziela dyspensy.

Widzisz, to proste. Ten moment: pisany ci był?

Albo na targach książki dotykanie okładek. To wolno, reszta zapasów nie do uniesienia. I moment śmiesznej pustki, gdy nie masz riposty: dlaczego nie czytasz polskiej prozy współczesnej, może wolisz jak większość prozę zagraniczną, pewnie masz problem

z wymówieniem słowa: beletrystyka?
Naprawdę wolałbym nie zostawić po sobie
jeno odleżyn. Jak w jednym akapicie nic,
to trudno. Nie każdy ma swojego Máraiego.
Przerwa na życie czy pauza na czytanie?
Niepyszne pytanie. Czytelnicza pycha
to nadal pycha.

I ten moment wzajemnego smutku,
po oczach: „Muszę z czegoś żyć...”,
gdy pytasz o wiersze, bo noce krótsze
nadciągają, a wśród wezbranych na
pokuszenie ambitnych i zapadających
fikcji i fabuł przekartkowałbyś resztę życia
w powieściach i opowiadaniach.

„Jak się sprzeda czterysta tomików,
to dobrze”. To dobrze: nóż w serce

mroźnym korporacjom!

Wolność słowa!

W plecaku niosę (o, przypadku!)
czteryście stron wierszy w jednym
tomie, po przecenie 10,50 (i nawet
bez hysterii wydano resztę).

Do czytania (*po ciemku też*) wiersze
nieprzeterminowane. Bo *ze słów*.

I niech sobie deszcz pada,

i niech sobie niedziela

niehandlową będzie.

Niech żyją małe wydawnictwa,

które poezję uprawiają prozą!

Ale, ale... zapomniałem, o czym miałem...

Prysły pomysły. Niewiedza radosna.

Wczesna wiosna.

BT nr 362 / pismo Klórego nie ma
8.3.2020 / poematy na raty
fot. dost; teksty: max zwelf & świat

PIOTR SOMMER

Różewicz

Od dziesiątej rano
przy swoim „warsztacie”
czyta książkę
szuka słowa

nie ma słowa
zapisuje że nie ma słowa

czyta drugą książkę
szuka słowa
nie może znaleźć
zapisuje

zapamiętuje miejsca
zakreślone czerwonym ołówkiem